

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia wtorek, 10 grudnia 2019 r.

Poz. 6274

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.459.2019 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 6 grudnia 2019 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.) oraz na podstawie art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2018 r. poz. 1945 ze zm.), a także przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

§ 15. ust. 2 pkt 5) i § 22 uchwały Nr XIX/202/2019 Rady Miasta Tarnobrzega z dnia 30 października 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Centrum w Tarnobrzegu.

Uzasadnienie

Rada Miasta Tarnobrzega w dniu 30 października 2019 r. podjęła uchwałę Nr XIX/202/2019 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Centrum w Tarnobrzegu. Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru w dniu 6 listopada 2018 r. Organ nadzoru oceniając przedmiotową uchwałę pod kątem zgodności z prawem stwierdził, że narusza ona art. 15 ust. 2 pkt 6 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2018 r. poz. 1945 ze zm.), dalej *ustawą planistyczną*, a także przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283). Prezydent Miasta Tarnobrzega pismem znak UAB-IV.6722.1.2016 z dnia 26 listopada 2019 r. oraz pismem znak UAB-IV.6722.1.2016 z dnia 28 listopada 2019 r., złożył do organu nadzoru wyjaśnienia w zakresie stwierdzonych przez organ nadzoru uchybień w uchwalonym planie. Organ nadzoru, mając również na uwadze złożone wyjaśnienia, o których mowa wyżej przeprowadził szczegółowe postępowanie wyjaśniające, w trakcie, którego zajął następujące stanowisko: Wskazać należy, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Bezspornym jest, że gmina w zakresie władczego przeznaczenia i określenia warunków zagospodarowania terenów posiada samodzielność. Potwierdzają to przepisy art. 164 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przypisujący do zadań własnych gminy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Oczywistym również jest – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze – że władztwo planistyczne gminy nie jest absolutne a granice tego władztwa wyznaczają ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem. Analizując regulacje przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził w pierwszej kolejności, że zapisy § 22 przedmiotowej uchwały odnoszące się do terenu oznaczonego symbolem 3U/M naruszają art. 15 ust. 2 pkt 6) ustawy planistycznej. Zgodnie z przywołaną normą w planie miejscowym określa się obowiązkowo m.in. zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do

powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Natomiast w § 22 uchwały brak jest określonych zasad kształtowania zabudowy i wskaźników w zagospodarowania terenu. W dotychczasowym orzecznictwie przyjęte jest, że „... artykuł 15 ust. 2 pkt 6 ustawy planistycznej zawiera zamknięty katalog parametrów związanych z zabudową i zagospodarowaniem terenu, które określa się w planie miejscowym. Brak więc któregośkolwiek z powyższych ustaleń, jeżeli miał istotny wpływ na treść planu miejscowego, może stanowić naruszenie art. 28 ustawy planistycznej skutkujące stwierdzeniem jego nieważności, gdyż prowadzić może do zaburzenia ładu przestrzennego na całym terenie objętym planem bądź też wręcz jego niewykonalności...” [por. wyrok WSA w Poznaniu z 27.02.2013 r.]. Niezgodne z § 4 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r., poz.283), są ustalenia planu zawarte w § 15 ust. 2 pkt 5 i w § 22 ust. 4 pkt 2 przedmiotowej uchwały, nakazujące zmianę zagospodarowania terenu oraz prowadzenie prac zgodnie z przepisami odrębnymi z zakresu ochrony zabytków. Stosownie do powyższego przepisu rozporządzenia „*W ustawie nie można zamieszczać przepisów nakazujących stosowanie innych aktów normatywnych,...*”. Natomiast dla obiektów objętych ochroną ustanowioną poprzez wpis do rejestru lub ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, zastosowanie mają przepisy Rozdziału 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r., poz. 2067 ze zm.). Kwestionowane zapisy, nakazujące zmianę zagospodarowania terenu oraz prowadzenie prac, zgodnie z obowiązującymi przepisami odrębnymi z zakresu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami (§ 15 ust. 2 pkt 5 i § 22 ust. 4 pkt 2), nakazują wykonywanie czynności wynikających wprost z obowiązujących przepisów prawa. Rada gminy nie ma prawa nakazywać w tworzonym przez siebie akcie prawa miejscowego stosowania innych powszechnie obowiązujących aktów prawa. Takim nakazem wychodzi poza granice upoważnienia ustawowego. Takie działanie prawodawcy lokalnego prowadzi do rozchwiania zasad obowiązującego porządku prawnego, wprowadza w błąd człowieka i obywatela co do mocy wiążącej przepisów prawnych, i w konsekwencji rodzi skutki prawne nie do przyjęcia w demokratycznym państwie prawnym. Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy planistycznej podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 ustawy planistycznej. Przepis z art. 28 ust. 1 ustawy planistycznej ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r. II OSK 215/08). Zdaniem Wojewody Podkarpackiego wskazane powyżej uchybienia stanowią istotne naruszenie zasad sporządzania planu, wobec czego należało stwierdzić w części nieważność uchwały Nr XIX/202/2019 Rady Miasta Tarnobrzega z dnia 30 października 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Centrum w Tarnobrzegu. Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO
Dyrektor Wydziału Prawnego i Nadzoru

Mariusz Jabłoński